Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 25. januarja 2017*

„Direktiva 2004/48/ES — Člen 13 — Intelektualna in industrijska lastnina — Kršitev — Izračun odškodnine — Ureditev države članice — Dvakratni znesek nadomestil, ki bi jih bilo treba običajno plačati“

V zadevi C-367/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) z odločbo z dne 15. maja 2015, ki je prispela na Sodišče 14. julija 2015, v postopku

Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“

proti

Stowarzyszenie Filmowców Polskich,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, M. Berger (poročevalka), sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in F. Biltgen, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. julija 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ R. Comi in A. Comi, radcowie prawni,

— za Stowarzyszenie Filmowców Polskich W. Kulis in E. Traple, odvetnika,

— za poljsko vlado B. Majczyna, M. Drwięcki in M. Nowak, agenti,

— za grško vlado A. Magrippi in E. Tsaousi, agentki,

— za avstrijsko vlado C. Pesendorfer in G. Eberhard, agenta,

— za Evropsko komisijo J. Hottiaux in F. Wilman, agenta,

* Jezik postopka: poljščina.Predhodno odločanje

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 24. novembra 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ s sedežem v Oławi (Poljska) (v nadaljevanju: OTK) in Stowarzyszenie Filmowców Polskich s sedežem v Varšavi (Poljska) (v nadaljevanju: SFP) glede tožbe zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

3 Člen 1(1) Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (TRIPS) z dne 15. aprila 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 305, v nadaljevanju: Sporazum TRIPS), ki je priloga 1 C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 82), določa:

„Članice so dolžne izvajati določbe tega sporazuma. Članice smejo, vendar ne da bi bile k temu zavezane, z domačim zakonom izvajati širše varstvo, kot ga zahteva ta sporazum, pod pogojem, da tako varstvo ni v nasprotju z določbami tega sporazuma. […]“

4 Člen 19 Bernske konvencije za varstvo književnih in umetniških del (Pariški akt z dne 24. julija 1971) v različici po spremembi z dne 28. septembra 1979 (v nadaljevanju: Bernska konvencija) določa:

„Določbe te konvencije niso ovira zato, da se zahteva uporaba morebitnih širših predpisov, ki bi jih sprejela zakonodaja katere izmed držav Unije.“

5 Člen 2(2) Mednarodne konvencije za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, sklenjene v Rimu 26. oktobra 1961 (v nadaljevanju: Rimska konvencija) določa:

„Nacionalni tretma mora biti v skladu z varstvom, ki ga izrecno zagotavlja, in z omejitvami, ki jih izrecno predvideva ta konvencija.“

Pravo Unije

6 V uvodnih izjavah 3, od 5 do 7, 10 in 26 Direktive 2004/48 je navedeno:

„(3) Brez učinkovitih sredstev za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine sta inovativnost in ustvarjalnost omejeni in vlaganje zmanjšano. Zato je nujno zagotoviti, da se materialno pravo intelektualne lastnine […] v [Uniji] učinkovito uporablja. V tem smislu so sredstva za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine izredno pomembna za uspeh notranjega trga.

[…]

(5) Sporazum TRIPS vsebuje zlasti določbe o sredstvih za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine, ki so skupni standardi, ki se uporabljajo na mednarodni ravni in se izvajajo v vseh državah članicah. Ta direktiva ne sme vplivati na mednarodne obveznosti držav članic, vključno z obveznostmi na podlagi Sporazuma TRIPS.

(6) Obstajajo tudi mednarodne konvencije, katerih pogodbenice so vse države članice in prav tako vsebujejo določbe o sredstvih za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine. Te vključujejo zlasti Pariško konvencijo o varstvu industrijske lastnine, Bernsko konvencijo za varstvo književnih in umetniških del in Rimsko konvencijo za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij.

(7) Iz posvetovanj, ki jih je imela Komisija o tem vprašanju, izhaja, da so v državah članicah kljub Sporazumu TRIPS še vedno velika neskladja glede sredstev uveljavljanja pravic intelektualne lastnine. Na primer, ureditve za uporabo začasnih ukrepov, ki se uporabljajo zlasti za ohranjanje dokazov, izračun odškodnin ali ureditve za vlaganje sodnih odredb, se zelo razlikujejo od ene države članice do druge. V nekaterih državah članicah ni nobenih ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, kot so pravica do obveščenosti in odpoklic blaga, danega v promet, ki je predmet kršitve, na stroške kršitelja.

[…]

(10) Cilj te direktive je približevanje zakonodajnih sistemov, da bi zagotovili visoko, enakovredno in homogeno raven varstva na notranjem trgu.

[…]

(26) Z namenom, da bi nadomestili povzročeno škodo, ki je posledica kršitve, ki jo je zagrešil kršitelj, ki je vedel ali bi moral razumno vedeti, da bo to povzročilo tako kršitev, je treba pri znesku odškodnine, ki se dodeli imetniku pravice, upoštevati vse ustrezne vidike, kot sta izguba zaslužka, ki ga ustvarja imetnik pravice, ali neupravičeni dobiček, ki ga je imel kršitelj in, kadar je primerno, kakršna koli moralna škoda, povzročena imetniku pravice. Namesto tega se lahko, na primer, kadar bi bilo težko določiti znesek dejansko povzročene škode, znesek odškodnine izračuna iz elementov, kot so licenčnine ali tisti zneski, ki bi jih bilo treba plačati, če bi kršitelj zaprosil za dovoljenje za uporabo zadevne pravice intelektualne lastnine. Namen ni uvedba obveznosti, da se predvidijo kaznovalne odškodnine, temveč da se omogoči nadomestilo, ki temelji na objektivnih kriterijih, ob upoštevanju stroškov, ki jih ima imetnik pravice, na primer stroškov za prepoznavanje in raziskavo.“

7 Člen 2 Direktive 2004/48, naslovljen „Področje uporabe“, določa:

„1. Brez poseganja v sredstva, ki jih ali jih lahko predvideva zakonodaja [Unije] ali nacionalna zakonodaja, če so lahko ta sredstva ugodnejša za imetnike pravic, se ukrepi, postopki in pravna sredstva, predvideni v tej direktivi, uporabljajo v skladu s členom 3 za katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine, kot je predvidena v pravu [Unije] in/ali nacionalnem pravu zadevne države članice.

[…]

3. Ta direktiva ne vpliva na:

[…]

(b) mednarodne obveznosti držav članic in predvsem na Sporazum TRIPS, vključno s tistimi, ki se nanašajo na kazenske postopke in kazni;

[…]“

8 Člen 3 te direktive, naslovljen „Splošne obveznosti“, določa:

„1. Države članice predvidijo ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so pošteni in pravični in niso po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne vsebujejo nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud.

2. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so tudi dejanski, sorazmerni in odvračilni in se uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.“

9 Člen 13(1) navedene direktive, naslovljen „Odškodnine“, določa:

„Države članice zagotovijo, da pristojni sodni organi na vlogo oškodovane stranke odredijo kršitelju, ki je vedel ali bi razumno moral vedeti, da sodeluje v dejavnosti, ki je predmet kršitve, da plača imetniku pravice odškodnino, ki ustreza dejanski škodi, ki jo je ta utrpel zaradi kršitve.

Ko sodni organi določajo odškodnino:

(a) upoštevajo vse ustrezne vidike, kot na primer negativne ekonomske posledice, vključno z izgubljenim dobičkom, ki jih je utrpela oškodovana stranka, vse neupravičene dobičke, ki jih je imel kršitelj, in v ustreznih primerih elemente, ki niso ekonomski dejavniki, na primer moralno škodo, povzročeno imetniku pravice s kršitvijo;

ali

(b) kot drugo možnost namesto (a) lahko v ustreznih primerih določijo odškodnino kot pavšalni znesek na podlagi elementov, kot so najmanj znesek licenčnin ali zneskov, ki bi jih bilo treba plačati, če bi kršitelj zaprosil za dovoljenje za uporabo zadevne pravice intelektualne lastnine.“

Poljsko pravo

10 Člen 79(1) ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych (zakon o avtorski in sorodnih pravicah) z dne 4. februarja 1994 (konsolidirano besedilo, Dz. U. iz leta 2006, št.°90, pozicija 631), v različici, ki je veljala v času vložitve tožbe iz postopka v glavni stvari (v nadaljevanju: UPAPP), je določal:

„(1) Imetnik materialnih avtorskih pravic, ki so bile kršene, lahko od osebe, ki je te pravice kršila, zahteva:

[…]

3. nadomestilo za povzročeno škodo:

(a) na podlagi splošnih načel na tem področju ali

(b) s plačilom zneska, ki ustreza dvakratnemu ali – v primeru krivdne odgovornosti za kršitev materialnih avtorskih pravic – trikratnemu znesku primernega nadomestila, ki bi bilo dolgovano, ko bi se zahtevalo, če bi imetnik pravice dovolil uporabo dela;

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

11 SFP je organizacija za kolektivno upravljanje avtorskih pravic, ki ima ustrezno dovoljenje na Poljskem in ki je pooblaščena za upravljanje in varstvo avtorskih pravic za avdiovizualna dela. OTK prenaša televizijske programe prek kabelskega omrežja na ozemlju mesta Oława (Poljska).

12 Po odpovedi licenčne pogodbe, v kateri so bila med strankama v sporu določena pravila o nadomestilih, do katere je prišlo 30. decembra 1998, je OTK še naprej uporabljalo zaščitena dela ter pri Komisja Prawa Autorskiego (komisija za avtorsko pravo) vložilo zahtevo za, v bistvu, določitev nadomestila za uporabo avtorskih pravic, ki jih upravlja SFP. Ta komisija je z odločbo z dne 6. marca 2009 določila navedeno nadomestilo v višini 1,6 odstotka neto prihodka OTK brez DDV v okviru retransmisije del prek kabla, z izključitvijo nekaterih stroškov, ki jih ima zadnjenavedeno združenje. Ker je OTK tudi samo izračunalo znesek, ki ga je treba plačati iz tega naslova, je SFP nakazalo znesek 34.312,69 poljskih zlotov (PLN) (približno 7 736,11 EUR) glede na prihodke v obdobju od leta 2006 do leta 2008.

13 SFP je 12. januarja 2009 zoper OTK vložilo tožbo, s katero je – med drugim na podlagi člena 79(1), točka 3(b), UPAPP – predlagalo, naj se OTK do sklenitve nove licenčne pogodbe prepove retransmisija varovanih avdiovizualnih del in naj se OTK naloži plačilo zneska 390.337,50 PLN (približno 88.005,17 EUR) skupaj z zakonskimi obrestmi.

14 Sąd Okręgowy we Wrocławiu (regionalno sodišče v Vroclavu, Poljska) je s sodbo z dne 11. avgusta 2009 OTK naložilo, naj SFP plača znesek 160.275,69 PLN (približno 36.135,62 EUR), skupaj z zakonskimi obrestmi, v preostalem pa je tožbo v bistvu zavrnilo. Ker sta bili pritožbi obeh strank postopka v glavni stvari zoper to sodbo zavrnjeni, je vsaka od njiju vložila kasacijsko pritožbo. Vendar je Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) s sodbo z dne 15. junija 2011 zadevo vrnilo v ponovno odločanje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (pritožbeno sodišče v Vroclavu, Poljska), ki je 19. decembra 2011 izdalo drugo sodbo. Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) je to sodbo prav tako razveljavilo v okviru kasacijske pritožbe, in zadeva je bila ponovno vrnjena v ponovno odločanje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (pritožbeno sodišče). Zoper sodbo, ki jo je nato izdalo zadnjenavedeno sodišče, je nato OTK vložilo kasacijsko pritožbo.

15 Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ki je bilo v okviru zadnjenavedene kasacijske pritožbe pozvano, naj o zadevi že tretjič odloči, dvomi o skladnosti člena 79(1), točka 3(b), UPAPP s členom 13 Direktive 2004/48. Ta določba UPAPP naj bi namreč določala možnost, da se na zahtevo imetnika materialnih avtorskih pravic, ki so bile kršene, naloži plačilo nadomestila za škodo v znesku, ki ustreza dva- ali trikratnemu znesku primernega nadomestila. Navedena določba naj bi torej vsebovala neko obliko kazni.

16 Predložitveno sodišče se poleg tega sprašuje, ali se za povračilo škode, določeno z Direktivo 2004/48, imetniku materialnih avtorskih pravic, zahteva, da mora ta dokazati škodni dogodek, nastalo škodo in njen obseg, vzročno zvezo med škodnim dogodkom in škodo ter krivdno ravnanje kršitelja.

17 Sąd Najwyższyj (vrhovno sodišče) je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je mogoče člen 13 Direktive 2004/48 razlagati tako, da ima imetnik materialnih avtorskih pravic, ki so bile kršene, možnost zahtevati nadomestilo za škodo, ki mu je bila povzročena, na podlagi splošnih načel na tem področju, ali pa, ne da bi bilo treba dokazati škodo ter vzročno zvezo med dejanjem, s katerim je bila kršena avtorska pravica, in nastalo škodo, možnost zahtevati plačilo zneska, ki ustreza dvakratnemu ali – v primeru krivdne odgovornosti za kršitev avtorske pravice – trikratnemu znesku primernega nadomestila, čeprav člen 13 Direktive 2004/48 določa, da o odškodnini odloči sodišče, ki pri tem upošteva vidike iz člena 13(1)(a) in lahko samo podredno v ustreznih primerih določi odškodnino kot pavšalni znesek na podlagi elementov iz člena 13(1)(b) Direktive? Ali je mogoče glede

na člen 13 Direktive 2004/48 na zahtevo zadevne stranke dodeliti vnaprej določeno pavšalno odškodnino, ki ustreza dvakratniku ali trikratniku primernega nadomestila, ob upoštevanju, da je v uvodni izjavi 26 te direktive navedeno, da cilj Direktive ni uvesti kaznovalne odškodnine?“

Vprašanje za predhodno odločanje

18 Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13 Direktive 2004/48 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ki določa, da lahko imetnik kršene pravice intelektualne lastnine od osebe, ki je kršila to pravico, zahteva ali povračilo utrpljene škode ob upoštevanju vseh ustreznih vidikov obravnavanega primera ali, ne da bi moral dokazati dejansko škodo in vzročno zvezo med dejanjem, zaradi katerega je bila kršena ta pravica, in utrpljeno škodo, plačilo zneska, ki ustreza dvakratnemu ali – v primeru krivdne odgovornosti za kršitev avtorske pravice – trikratnemu znesku primernega nadomestila, ki bi ga bilo treba plačati za dovoljenje za uporabo zadevnega dela.

19 Uvodoma je treba pojasniti, da je Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče, Poljska) po sprejetju predložitvene odločbe v tej zadevi nacionalni predpis iz postopka v glavni stvari, in sicer člen 79(1), točka 3(b), UPAPP, s sodbo z dne 23. junija 2015 razglasilo za neustaven v delu, v katerem je bilo s tem členom imetniku kršene materialne avtorske pravice dovoljeno, da je v primeru krivdne odgovornosti zahteval plačilo zneska, ki ustreza trikratnemu znesku primernega nadomestila. Ker ima odločba Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče) retroaktivni učinek, je vprašanje za predhodno odločanje v delu, v katerem se nanaša na ureditev, ki je bila razglašena za neustavno, postalo hipotetično in zato nedopustno.

20 Ker pa je predložitveno sodišče vseeno ohranilo svoje vprašanje za predhodno odločanje, ga je treba zato razumeti tako, da se nanaša na vprašanje, ali je treba člen 13 Direktive 2004/48 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa možnost, da se zahteva plačilo zneska, ki ustreza dvakratnemu znesku primernega nadomestila, ki bi ga bilo treba plačati na podlagi licence za uporabo zadevnega dela (v nadaljevanju: hipotetično nadomestilo).

21 Najprej je treba poudariti, da je namen Direktive 2004/48, kot izhaja iz njene uvodne izjave 3, zagotovitev učinkovite uporabe materialnega prava intelektualne lastnine v Evropski uniji. Člen 3(2) te direktive tako med drugim določa, da morajo biti ukrepi, postopki in pravna sredstva, ki jih določijo države članice, dejanski, sorazmerni in odvračilni.

22 Čeprav je v uvodni izjavi 10 Direktive 2004/48 v tem okviru naveden cilj zagotovitve visoke, enakovredne in „homogene“ ravni varstva intelektualne lastnine na notranjem trgu, pa se navedena direktiva uporablja, kot izhaja iz njenega člena 2(1), brez poseganja v sredstva, ki jih ali jih lahko določa nacionalna zakonodaja, če so lahko ta sredstva ugodnejša za imetnike pravic. V zvezi s tem iz uvodne izjave 7 te direktive nedvoumno izhaja, da je uporabljeni pojem „sredstva“ generičen, in zajema izračun odškodnine.

23 Zato in kot je Sodišče že presodilo, Direktiva 2004/48 določa minimalni standard glede spoštovanja pravic intelektualne lastnine in državam članicam ne preprečuje, da določijo ukrepe, ki zagotavljajo večje varstvo (glej sodbo z dne 9. junija 2016, Hansson, C-481/14, EU:C:2016:419, točki 36 in 40).

24 Dalje, v skladu z uvodnima izjavama 5 in 6 ter členom 2(3)(b) Direktive 2004/48 je treba za razlago določb te direktive upoštevati obveznosti, ki za države članice izhajajo iz mednarodnih konvencij, vključno s Sporazumom TRIPS, Bernsko konvencijo in Rimsko konvencijo, ki bi se lahko uporabili za spor o glavni stvari. Vendar pa člen 1 Sporazuma TRIPS, člen 19 Bernske konvencije ter člen 2 Rimske konvencije državam pogodbenicam omogočajo, da zadevnim imetnikom pravic priznajo širše varstvo, kot se zahteva s prej navedenimi instrumenti.

25 Zato je treba člen 13(1), drugi pododstavek, točka (b), Direktive 2004/48 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ki določa, da lahko imetnik kršenih materialnih avtorskih pravic od osebe, ki je kršila te pravice, zahteva povrnitev nastale škode s plačilom zneska, ki ustreza dvakratnemu znesku hipotetičnega nadomestila.

26 Te razlage ne omaje dejstvo, prvič, da odškodnina, ki se izračuna na podlagi dvakratnega zneska hipotetičnega nadomestila ni natančno sorazmerna s škodo, ki jo je oškodovana stranka dejansko utrpela. Ta značilnost je namreč neločljivo povezana s kakršno koli pavšalno odškodnino, podobno kot velja za odškodnino, izrecno določeno v členu 13(1), drugi pododstavek, točka (b), Direktive 2004/48.

27 Drugič, navedene razlage prav tako ne omaje dejstvo, da namen Direktive 2004/48, kot to izhaja iz njene uvodne izjave 26, ni uvedba obveznosti, da se predvidijo kaznovalne odškodnine.

28 Namreč, po eni strani, v nasprotju s tem, kar se zdi, da meni predložitveno sodišče, tega, da Direktiva 2004/48 ne zajema obveznosti držav članic, da določijo „kaznovalno“ odškodnino, ni mogoče razlagati kot prepoved uvedbe takšnega ukrepa.

29 Po drugi strani in ne da bi bilo treba odločiti o vprašanju, ali bi bila uvedba „kaznovalnih“ odškodnin v nasprotju s členom 13 Direktive 2004/48 ali ne, ni razvidno, da bi določba, ki se uporablja v postopku v glavni stvari, zajemala obveznost plačila takšnih odškodnin.

30 Opozoriti je torej treba, da zgolj plačilo hipotetičnega nadomestila v primeru kršitve pravice intelektualne lastnine prav tako ne more zagotoviti povračila celotne dejansko utrpljene škode, ker plačilo tega nadomestila ne bi zagotavljalo niti povračila morebitnih stroškov, povezanih z ugotavljanjem in opredelitvijo morebitnih dejanj kršitve, navedenih v uvodni izjavi 26 Direktive 2004/48, niti nadomestila morebitne nepremoženjske škode (glej v zvezi z zadnjim vidikom sodbo z dne 17. marca 2016, Liffers, C-99/15, EU:C:2016:173, točka 26), pa tudi ne plačila obresti v zvezi z dolgovanimi zneski. OTK je namreč na obravnavi potrdilo, da bi bilo plačilo dvakratnega zneska hipotetičnega nadomestila dejansko enakovredno odškodnini, katere znesek ne bi presegal tistega, kar bi imetnik lahko zahteval na podlagi „splošnih načel“ v smislu člen 79(1), točka (3)(a), UPAPP.

31 Gotovo ni mogoče izključiti, da v izjemnih primerih povračilo škode, izračunane na podlagi dvakratnega zneska hipotetičnega nadomestila, očitno in znatno presega dejansko utrpljeno škodo, tako da bi lahko predlog v tem smislu pomenil zlorabo pravic, ki je s členom 3(2) Direktive 2004/48 prepovedana. Vendar pa iz stališč, ki jih je poljska vlada predstavila na obravnavi izhaja, da v skladu s predpisi, ki se uporabljajo v postopku v glavni stvari, poljsko sodišče v takšnem primeru ne bi bilo vezano na predlog imetnika kršene pravice.

32 Nazadnje, tretjič, kar zadeva trditev, da oškodovani stranki, v delu, v katerem bi lahko izračunala odškodnino na podlagi dvakratnega zneska hipotetičnega nadomestila, ne bi bilo več treba dokazati vzročne zveze med dejanjem, s katerim je bila kršena avtorska pravica, in nastalo škodo, je treba ugotoviti, da ta trditev temelji na preveč restriktivni razlagi pojma „vzročnost“, v skladu s katero bi moral imetnik kršene pravice dokazati vzročno zvezo med tem dejanjem in ne zgolj nastalo škodo, temveč tudi natančnim zneskom te škode. Takšna razlaga pa ni združljiva z idejo pavšalne odškodnine in zato s členom 13(1), drugi pododstavek, točka (b), Direktive 2004/48, ki dovoljuje tovrstno odškodnino.

33 Glede na navedeno je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13 Direktive 2004/48 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ki določa, da lahko imetnik kršene pravice intelektualne lastnine od osebe, ki je storila to kršitev, zahteva ali povračilo utrpljene škode ob upoštevanju vseh ustreznih vidikov obravnavanega primera ali, ne da bi moral ta imetnik dokazati dejansko škodo, plačilo zneska, ki ustreza dvakratnemu znesku primernega nadomestila, ki bi ga bilo treba plačati za dovoljenje za uporabo zadevnega dela.

Stroški

34 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 13 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna se obravnava v postopku v glavni stvari, ki določa, da lahko imetnik kršene pravice intelektualne lastnine od osebe, ki je storila to kršitev, zahteva ali povračilo utrpljene škode ob upoštevanju vseh ustreznih vidikov obravnavanega primera ali, ne da bi moral ta imetnik dokazati dejansko škodo, plačilo zneska, ki ustreza dvakratnemu znesku primernega nadomestila, ki bi ga bilo treba plačati za dovoljenje za uporabo zadevnega dela.

Podpisi